

Stopirje

PETER STAMM
ONKRAJ JEZERA

Prevod
Slavo Šerc

Copyright © 2011 by Peter Stamm
First published under the original German language title by S. Fischer
Verlag, GmbH, Frankfurt am Main, 2011

The copyright for the translation: © copyright of the translation: S.
Fischer Foundation by order of TRADUKI

Izdajo tega dela je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za evropske in mednarodne zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške, Resor za kulturo Vlade Kneževine Liechtenstein, Kulturna fundacija Liechtenstein in fundacija S. Fischer Stiftung.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.2(436)-32

STAMM, Peter

Onkraj jezera / Peter Stamm ; prevedel, [spremna beseda] Slavo Šerc. - Ljubljana : Literarno-umetniško društvo Literatura, 2013. - (Zbirka Stopinje)

ISBN 978-961-6717-92-2

270426624

PETER STAMM

ONKRAJ JEZERA

Prevedel Slavo Šerc

KAZALO

Letoviščarji	9
Tok stvari	22
Gospodova večerja	33
V gozdu	38
Ledena luna	57
Sedem spečih	68
Poslednji romantik	84
Kovček	94
Sweet Dreams	102
Coney Island	118
Slavo Šerc:	
O srečnih trenutkih in nesrečnih dogodkih	121

Letoviščarji

PRIHAJATE SAMI? je še enkrat vprašala ženska po telefonu. Njenega imena nisem razumel, njenega naglasa nisem mogel prepoznati. Ja, rečem. Iščem kraj, kjer bi lahko v miru delal. Nekoliko predolgo se je smejala, potem pa vprašala, kaj naj bi delal. Pišem, sem rekel. Kaj pa pišete? Delo o Maksimu Gorkem. Slavist sem. Njena radovednost me je jezila. Ah? je rekla. Zdelo se je, da za trenutek omahuje, kakor da ne bi bila prepričana, ali jo téma sploh zanima. Dobro, je nazadnje rekla, pridite. Poznate pot?

Januarja sem bil na simpoziju, šlo je za ženske figure v dramah Maksima Gorkega. Moj referat o drami *Letoviščarji* naj bi izšel v nekem zborniku, vendar ob vsakdanjem študiju ni bilo časa, da bi ga predelal in dokončal. Štiri tedne pred vnebohodom sem si rezerviral za to in iskal kraj, kjer za nikogar ne bi bil dosegljiv in na katerem me nihče ne bi mogel odvrniti od dela. Neki kolega mi je predlagal hotel Kurhaus. Kot otrok je tam velikokrat preživel poletne počitnice. Pozneje je lastnik prijavil stečaj, vendar je slišal, da so hotel pred leti spet odprli. Če iščeš kraj, kjer se nič ne dogaja, si tam zares na pravem mestu. Kot otrok sem tisti kraj sovražil.

Avtobusi so do Kurhausa vozili le poleti. Da na žalost ne more priti pome, mi je rekla ženska po telefonu, ne da bi navedla razlog, da pa lahko pridem od bližnje vasi peš, marš naj ne bi bil predolg, kvečjemu eno uro.

Avtobus se je zvijal po ozki cesti skozi terasasto pokrajino. V njem je bilo le nekaj ljudi, na končni postaji je ob meni izstopilo le še nekaj šolarjev, ki so se potem takoj

porazgubili med hišami. S sabo sem vzel samo najnujnejše obleke, vendar je bil nahrbtnik s številnimi knjigami in notesnikom težak verjetno dvajset kilogramov. Kaj pa nosite s sabo? je vprašal voznik avtobusa, ki mi je pomagal pri iztovarjanju. Papir, sem dejal, on pa me je nezaupljivo pogledal.

Pred pošto je bilo nekaj smerokazov, ki so kazali v različne smeri. Sledil sem majhni cesti in pozneje potki, ki je vodila počez čez strm travnik in potem navzdol v ozko, gozdnato sotesko. Ob robu gozda so rasli macesni in posamezni jeseni, v notranjosti smreke. Povsod so ležala prevrnjena drevesa, posušena okostja jelk, pod katerimi je bilo mogoče videti še zadnje ostanke snega. Tla so bila mokra, in moje noge so se potopile globoko v črno zemljo. Vedno znova mi je obraz in roke zalepila nevidna pajčevina. Sledi drugih popotnikov nisem našel, verjetno sem bil letos prvi.

Čez nekaj časa se mi je posvetilo, da že dolgo nisem videl nobenega kažipota, kmalu zatem se je izgubila pot med drevesi. Ni mi bilo do tega, da bi se vrnil, in napotil sem se navzdol po pobočju, ki je postajalo vedno bolj strmo. Na nekaterih mestih sem se moral držati korenin in vej, enkrat mi je spodrsnilo, zdrsel sem nekaj metrov in si raztrgal hlače. Bučanje potoka pod mano je postajalo vedno glasnejše, in ko sem končno prišel do njega, sem spet našel pot. Bil je deroč gorski potok s sivo vodo. Tekel je v široki strugi iz svetlih skal in proda, ki je deloval kot odprta jama v temni gozdni pokrajini. Zdaj sem lažje napredoval in čez približno pol ure sem dosegel majhno leseno brv. Kažipoti so bili spodkopani in drevo, ki se je prevrnilo s koreninsko grudo, je ležalo počez čez most. Porušilo je ograjo in nekaj desk je bilo pod njegovo težo razpočenih. Previdno sem splezal čez. Na drugi strani soteske se je pot strmo vzpenjala in potil sem se, čeprav je bilo v gozdu hladno.

Potreboval sem skoraj dve uri, da sem skozi drevesa zagledal hotel Kurhaus. Pet minut pozneje sem stal pred

velikanskim poslopjem v slogu jugendstila. Dno doline je ležalo že v senci, vendar se je hiša, ki je bila na nekoliko vzvišenem mestu, v večernem soncu belo svetila. Vse naoknice razen ene v pritličju so bile zaprte, ni bilo videti žive duše, slišalo se je samo bučanje potoka. Vhodna vrata so bila odprta in vstopil sem v poslopje. V preddverju je bilo temačno. Skozi barvita stekla notranjih vrat je padalo nekaj sončnih žarkov na pohojeno perzijsko preprogo, ki je ležala na kamnitih tleh. Pohišstvo je bilo pokrito z belimi prti.

Hej, sem poklical čisto tiho. Nihče se ni oglasil, jaz pa sem vstopil skozi nihajna vrata, na katerih je s starinsko pisavo pisalo Jedilnica. Vstopil sem v velik prostor s približno tridesetimi lesenimi mizami in obrnjenimi stoli na njih. V zadnjem kotu dvorane je bila razsvetljena miza. Tam je sedela mlada ženska. Pozdravljeni, sem zaklical nekoliko glasneje in se ji približeval. Še preden sem prišel do nje, mi je z iztegnjenimi rokami prišla naproti in rekla, dobrodošli, ime mi je Ana, pogovarjala sva se po telefonu.

Bila je približno mojih let. Oblečena je bila v črno krilo in belo bluzo kot kakšna natakara. Imela je črne, lesketajoče in do ramen segajoče lase. Vprašal sem jo, ali je hotel zaprt. Zdaj ne več, je rekla in se nasmehnila. Na mizi je bil krožnik, na njem pa ravioli. Trenutek, prosim, je rekla ženska. Spet se je usedla in pojedla raviole. Jed je goltala z velikimi grizljaji, zdelo se je, da je ne moti, da jo pri tem opazujem. Od poldneva naprej nisem pojedel ničesar več in počasi se me je začela lotevati lakota, vendar sem hotel najprej dobiti sobo, se oprhati in preobleči. Usedel sem se ji naproti, z zapoznelim gibom roke me je k temu povabila in rekla, pripovedujte mi o vašem delu. Še enkrat sem ji razložil, zakaj sem prišel. S servieto si je obrisala usta in vprašala, zakaj vas to zanima? Skomignil sem z rameni in odgovoril, da so me povabili na simpozij. Da so študije spola trenutno zelo popularne. In zakaj vedno ženske? je

vprašala. Ne vem, sem odgovoril, moški so manj zanimivi. S požirkom vina je poplaknila zadnji grižljaj. Zdaj vam pokažem sobo.

V preddverju je stopila za recepcijo in brskala po predalih. Čez nekaj časa je čez pult potisnila zvežčič in me prosila, naj izpolnim obrazec. Vpisal sem se. Ko sem hotel listati nazaj in pogledati zadnji vpis, mi je vzela zvežčič iz rok in ga pospravila. Bi bilo kaj narobe, če bi vas prosila, da takoj plačate? Rekel sem, da je tako v redu. Sedem dni polne oskrbe, je računala, to znese štiristo dvajset frankov vključno s turistično takso. Pospravila je bankovce in rekla, da mi bo drobiž vrnila pozneje. In račun, sem zaprosil. Prikimala je, prišla izza recepcije in s hitrimi koraki hodila po širokih kamnitih stopnicah. Šele zdaj sem opazil, da je bosa. Vzel sem svoj nahrbtnik in ji sledil.

Name je čakala na začetku dolgega, temačnega hodnika v prvem nadstropju. Imate kakšno posebno željo? je vprašala. Ker sem odkimal, je odprla prva vrata in rekla, potem pa vzemite kar tole tukaj. Vstopil sem v sobo, ki je bila precej majhna in bolj špartansko opremljena, ob postelji, ki pa še ni bila preoblečena, in sedežu je bila v sobi še komoda, na katero je bil postavljen star porcelanast umivalnik, v njem pa sem zagledal z vodo napolnjen vrč. Stene so bile pobeljene z apnom, na njih ni bilo ničesar razen razpela, ki je viselo nad posteljo. Stopil sem do steklenih vrat, ki so vodila na majhen balkon. Bolje je, da ga ne uporabljate, je rekla s hodnika. Vprašal sem jo, kje spi ona. Zakaj bi to radi vedeli? Kar tako. Jezno me je pogledala in rekla, le zato, ker ste sami tukaj, to še ne pomeni, da bi si lahko kar koli dovolila. Jaz nisem imel v mislih ničesar zlobnega in presenečen sem se zazrl vanjo. Vprašal sem jo, kaj bi lahko pojedel. Spačila je obraz, kakor da bi napeto premišljevala, potem pa je rekla, naj pridem dol, ko se bom osvežil. Izginila je in se kmalu zatem spet pojavila med vrati in brez besed na mizo, ob kateri sem stal, vrgla posteljnino in brisačo.

Kopalnica in stranišča so bili na koncu hodnika. Slekel sem se in se postavil pod prho, ko pa sem odprl pipo, se je slišalo le rahlo šumenje. Tudi straniščno splakovanje ni delovalo. Le v spodnjem perilu sem se vrnil v svojo sobo in se umil z vodo iz vrča in si oblekel sveže perilo. Potem sem šel dol, vendar Ane ni bilo nikjer. Nasproti jedilnice je bil manjši prostor, nad vrati pa je visel napis: Ženski salon. V njem je bilo prav tako nekaj s krpami pokritih naslanjačev in velika miza za biljard. Na zeleni klobučevini so ležale rdeča in dve beli krogli, na mizo je bila naslonjena palica, kakor da bi še pravkar tukaj nekdo igral. Naslednji prostor se je imenoval Fumoir in zdelo se je, da služi za knjižnico. Večinoma so bile knjige stare in zaprašene, napisali pa so jih avtorji, ki jih še nikdar nisem bral. Le nekaj klasikov je bilo med njimi, Dostojevski, Stendhal, Remarque. Med njimi je bilo nekaj razpadajočih uspešnic ameriških avtorjev.

Vrnil sem se v preddverje in od tam v plesno dvorano, ki je bila prazna, v njej je bila samo zvita preproga. Na stropu, ki so ga nosili ponarejeni marmorni stebri, je visel star lestenec iz medenine. V prostorih je bilo hladno, skozi zaprte naoknice je prodiralo le malo svetlobe. V kuhinji v pritličju je bilo še temneje. Tam je stal velikanski štedilnik iz litega železa, ki so ga očitno kurili z drvmi, na kredenci pa na ducate umazanih vinskih kozarcev in prava skladovnica mastnih krožnikov, kakor da bi se v hotelu pravkar odvijal banket. Spet sem se vrnil v pritličje in šel ven.

Sence starih jelk, ki so rasle nekoliko proč od Kurhau-
sa, so se medtem podaljšale in so že dosegle bele zidove. Sprehodil sem se okrog stavbe. Na eni strani je bil majhen prostor s prodrom, na katerem je stalo nekaj miz iz pločevine in zložljivi stoli ter nekaj ležalnikov. Šele ko sem se približal, sem zagledal Ano. Sedel sem k njej in jo vprašal, ali uživa zadnje sončne žarke. Dolgo zimo smo imeli, je rekla, ne da bi odprla oči. Opazoval sem jo. Njene obrvi so bile neobičajno široke, nos precej markanten. Ozke ustnice so obrazu dajale nekaj resnobnega. Noge je upognila, krilo

pa je nekoliko zdrsrnilo navzgor. Zgornji gumbi njene bluže so bili odprti. Nisem se mogel znebiti občutka, da se je tako ulegla zame. V tem trenutku je odprla oči in si s plosko roko pogladila čelo, kakor da bi si hotela z njo zbrisati moje poglede. Odkašljaj sem se in rekel, da tuši ne delujejo. Vam tega nisem povedala? In splakovanje stranišča. Improvizirajte, je rekla s prijaznim nasmeškom, zdaj vsaj snega ni več. Kdaj se tukaj začne sezona? sem vprašal. Odgovorila je, da je to odvisno od številnih stvari. Nekaj časa sva ležala molče drug ob drugem, potem pa se je dvignila, poravnala obleko in rekla, saj ste vendar hoteli v miru delati. O tem nisem več tako prepričan, sem odgovoril, in ko me je zmedeno pogledala, rad bi nekaj pojedel. Odgovorila je, da je večerja ob sedmih, vstala in izginila.

Vrnil sem se v sobo in poskušal pisati. Lakota me je odvrčala od tega in stopil sem na balkon, da bi pokadil cigareto. Iznenada sem se spomnil, da mi je Ana to odsvetovala. Toda videti je bil stabilen, le železna ograja je bila zarjavela in na nekaterih mestih povsem preluknjana. Neposredno pod mano je bila soteska in slišal sem glasno bučanje potoka. Ko sem se obrnil, sem spet zagledal Ano v ležalniku na mestu, kjer je bil prod.

Točno ob sedmih sem prišel v preddverje. Kmalu zatem je od zunaj prišla tudi Ana. Joj, je rekla, pridite z mano. Sledil sem ji v kuhinjo, kjer je prižgala petrolejko in me vodila v shrambo, v kateri so bili polni kartoni pločevink, v katerih so bili ravioli. Ravioli? je vprašala. Nimate ničesar drugega? Hitro se je obrnila okrog svoje osi, kakor da bi poskušala preveriti, kaj vse je tukaj, potem pa je na pamet naštel: jabolčna čežana, stročji fižol, grah s korenjem, tunina, artičoke, koruza. Rekel sem, da bi rad imel raviole. S police je vzela konzervo in mi jo stisnila v roko. Ko sva bila spet v kuhinji, mi je pokazala, kje so krožniki in pribor, in mi v roko stisnila odpirac za konzerve. Ne izgubite ga, še ga bova potrebovala. In kje lahko pogrejem raviole?

Nagrbančila je čelo in rekla, ali naj zaradi ene konzerve zakurim peč? Razen tega ne vem, kako naj to naredim. Prosil sem jo za vino. Izginila je in se kmalu zatem vrnila s steklenico veltlinca in jo postavila predme. Tega zaračunam posebej, je rekla, dober tek, zgoraj bom.

Pustila je svetilko in s trdim korakom izginila v temi. Hladne raviole sem iz pločevinke dal na krožnik in se napotil navzgor v jedilnico. Okus raviolov je bil grozen, a vsaj nasitil sem se. Prazen krožnik sem odnesel v kuhinjo in ga postavil ob umazano posodo. Premišljeval sem, da bi takoj spet odpotoval, vendar je bilo za kaj takega že prepozno. Torej sem se s svojim notesnikom in steklenico vina usedel v knjižnico, da bi pisal. Našel sem vtičnico, vendar ni bilo elektrike. Tudi električna razsvetljava ni delovala. Na srečo je bila baterija notesnika polna. Še enkrat sem na glas prebral svoj referat in hitro opazil, da ne bo potrebnih toliko popravkov, kakor sem sprva mislil. Poskusil sem se osredotočiti na besedilo, vendar sem bil zaradi dolge hoje utrujen, od vina in neobičajne višine sem vedno znova zakinkal. Ob desetih sem odšel po povsem temnem poslopju navzgor v svojo posteljo, Ane pa nisem več videl.

Srečal sem jo naslednji dan v jedilnici, pred njo je bil krožnik z jabolčno čežano. Postrezite si, je rekla in pokazala na velik kozarec, ki je stal na mizi. Rekel sem, da nisem našel nobene delujoče vtičnice in da niti luči ni, ali je morda kaj narobe z varovalkami. Nimamo elektrike, je rekla Ana, kakor da bi to bilo nekaj najbolj samoumevnega na svetu. Medtem ko sem še jedel, je vstala in zapustila prostor. Kmalu zatem sem videl, kako je zunaj med drevesi izginila z brisačo in s toaletnim papirjem.

Moja baterija se je izpraznila, in ker s sabo nisem imel iztisa svojega besedila, nisem mogel kaj veliko narediti. Malo sem bral *Letoviščarje* in korespondenco Gorkega in si napravil nekaj zapiskov, vendar vse skupaj ni imelo smisla. Najbolje bi bilo, da bi takoj odpotoval. Vendar sem,

namesto da bi spakiral stvari in poiskal Ano, odšel v ženski salon in igral biljard. Opoldne je bila v jedilnici pogrnjena miza za dva. Kmalu zatem, ko sem se usedel, je prišla Ana s pločevinko raviolov. Postavila sem jo na sonce, je rekla, da bi se nekoliko ogrela. Jed je bila za spoznanje toplejša kot dan prej. Vam ne tekne? je vprašala Ana.

Rekel sem, da brez elektrike ne morem delati. Pogledala me je kot kakšnega mehkužca in rekla, boste že kaj našli, da vam ne bo dolgčas. Besedilo moram oddati v dveh tednih, sem odgovoril. Zakaj sploh pišete take stvari, je rekla, koga to sploh zanima? Ne gre za to. Imam rok in tega se moram držati. Porogljivo se je smehljala in rekla, saj nočete odpotovati. Ana je imela prav. Hotel sem ostati tukaj, nisem vedel zakaj, morda zaradi nje. Ne delajte si napačnega upanja, je rekla, kakor da bi brala moje misli.

V naslednjih dneh je bilo vreme lepo in ležal sem zunaj na enem od ležalnikov in dremal. Veliko sem bral, igral biljard ali pasjanso. Ana nikdar ni bila daleč proč, če pa sem jo vprašal, ali želi z mano igrati karte ali karambolažo, je odkimala z glavo in izginila. Če sem vstopil v knjižnico, je že sedela tam in zrla skozi okno. S police sem vzel kakšno knjigo in začel brati. Če mi je bil odlomek všeč, sem ga na glas prebral, vendar se je zdelo, da Ana ne posluša.

Ko sem vrč z vodo v svoji sobi izpraznil, sem se kot Ana vsak dan umival ob potoku. Čakal sem v jedilnici, da se je vrnila, šele potem sem se odpravil k potoku. Našel sem lepo mesto, kjer je bilo obrežje plitko in je voda tekla mirno. V mehki zemlji sem odkril sledi bosih nog, prepričan sem bil, da je bilo to isto mesto, kjer se je umivala tudi Ana. Če sem glavo potisnil v hladno vodo, se mi je zdelo, da je eksplodirala, vendar sem se potem vse jutro počutil svež. Le bučanje potoka me je začelo motiti. Ni se mu bilo mogoče izogniti, celo v notranjosti hotela se je nalahno slišalo. Ves čas sem moral misliti na Ano, ves dan sva se

nemirno obkrožala in pogosto nisem vedel, kdo od naju koga zasleduje.

Ni čistila in ni kuhala, celo posteljo sem si moral postiljati sam. Njena edina naloga je bila odpiranje konzerv in pogrinjaje mize. Enkrat samkrat sem se drznil pripomniti, da za svoj denar ne dobim veliko. Anin obraz se je zmračil. Rekla je, da bi bilo bolje, če bi si ustvaril lastno podobo o ženskah, kakor pa da raziskujem, kakšno je imel o njih Maksim Gorki. Saj to s tem nima nobene zveze, sem rekel, vsaj elektriko in vodo bi v hotelu že pričakoval. Dobite veliko več kot to, je osorno odgovorila Ana. Nisem vedel, kaj misli s tem, vendar si nisem drznil še enkrat načeti te teme.

Poskušal sem si predstavljati, kako bi bilo, če bi se gostje tukaj zbrali poleti, če bi bila jedilnica polna, če bi kdo sedel ob klavirju in bi se otroci podili po hodniku, vendar mi to ni uspelo.

V kuhinji so se grmadili kupi umazane posode. Enkrat sem preštel krožnike. Če je Ana vsak dan porabila tri, potem je najbrž vso zimo preživela tukaj. Vprašal sem jo, ali je morda neke vrste hišnik. Če tako želite, je odgovorila. Nisem ji verjel, vendar mi je bilo že zdavnaj vseeno, v kakšni vlogi je bila tukaj.

Opoldne sva jedla večinoma tunino in artičoke, zvečer sva zunaj prižgala ogenj in si na kamnu pogrela konzervo raviolov. Sonce je zgodaj izginilo iz doline, hitro se je ohladilo, kljub temu sva dolgo sedela ob ognju in pila vino. Ves dan sva spregovorila komajda kakšno besedo, in niti zdaj Ana ni bila posebno zgovorna, ampak vsaj poslušala me je. Nisem hotel pripovedovati o sebi, nisem hotel misliti na svoje življenje doma, za katero se je zdelo, da je zelo odmaknjeno in nepomembno. Torej sem ji začel pripovedovati o drami *Letoviščarji*. Odzivala se je na različne figure, kakor da bi bile žive pred njo, jezila se je na vedno stokajočo Olgo in za inženirja Suslova je menila, da je svinja. Za Varvaro in njeno navduševanje za pisatelja Šalimova ni imela veliko

razumevanja. Kako mu je lahko sploh nasedla, je rekla ogorčeno, zares je slab osvajalec. Kaj bi moral storiti dober osvajalec? sem vprašal. Moral bi biti iskren, do ljubimke in predvsem do sebe, je rekla Ana in nenehno zmajevala z glavo. Najljubša ji je bila Marja Lvovna. Njen znameniti monolog iz četrtega dejanja sem poznal domala na pamet in pred Ano sem ga moral večkrat ponoviti. Letoviščarji v lastni deželi smo, nekakšni prišleki. Neutrudno blodimo okrog, iščemo lagoden kraj v svojem življenju, ne storimo ničesar in strašansko veliko govorimo. Ja, je rekla Ana, vsi mi se moramo spremeniti. To moramo storiti zase, sem nadaljeval, da ne bi občutili več te preklete osamljenosti. Ana me je nezaupljivo pogledala in rekla, naj ne pridem na zmotne misli. Zelo dobro bi pristajale igri, sem rekel. Gorki je v nekem pismu zapisal, da vse njegove ženske figure sovražijo moške, moški pa da so barabe. Potem bi tudi vi dobro pristajali igri, je dodala Ana. Pogledal sem jo, vendar v utripajoči svetlobi nisem mogel videti njenega izraza na obrazu.

Nikdar nisem mogel ugotoviti, kje Ana spi. Ko sva se zvečer vračala v stavbo, vsak s svojo svetilko, je rekla, naj jaz hodim spredaj, da bo takoj prišla za mano. Enkrat sem čakal na hodniku pred svojo sobo. Ugasnil sem svetilko in dolgo prisluškoval v temi, vendar nisem slišal nobenega šuma, potem pa sem se končno napotil v posteljo.

Napol v sanjah sem si predstavljal, kako je Ana prišla v mojo sobo. Sredi noči sem se prebudil in v slabotni mesečini zagledal njeno silhueto. Slekla se je, odkrila odejo in sedla name. Vse se je zgodilo povsem brezšumno, le skozi tanke šipe je bilo mogoče slišati bučanje potoka. Ana je z mano ravnala grobo, nekako tako, kakor da bi bil kak predmet, ki ga je treba uporabiti za kakšen poseben namen, do katerega pa smo ravnodušni. Ko je potešila svojo lakoto, je odšla, ne da bi spregovorila kakšno besedo.

Zjutraj je Ana, ko sem vstopil v jedilnico, kot vedno sedela za mizo. Ne da bi veliko razmišljal, sem jo, preden

sem se usedel, z roko na kratko pobožal po laseh. Zdrznila se je in se upognila. Poskušal sem jo zaplesti v pogovor, vendar Ana ni odgovorila, le mrko me je gledala, kakor da bi vedela, kaj sem ponoči sanjal. Kot vedno je goltala jed in zapustila mizo takoj, ko je spraznila krožnik.

Po zajtrku sem v knjižnici listal po nekaterih knjigah, pozneje sem odšel v ženski salon in igral biljard. Ane ni bilo nikjer na spregled, tudi pri kosilu je nisem videl. Jedel sem spodaj v kuhinji in se potem vrnil v knjižnico in začel brati eno od ameriških kriminalk. Zgodaj popoldne sem slišal, da je pripeljal avto. Ko sem pogledal skozi okno, sem ob vhodu zagledal starega volva, iz katerega sta izstopila moška. Za trenutek sem pomislil, da bi najraje izginil, potem pa sem spet preprosto obsedel in še naprej bral knjigo. Morda uro pozneje, ravnokar sem kriminalko zdolgočasen odložil na stran, so se odprla nihajna vrata in vstopila sta oba moška. Osuplo sta zrla vame in eden od njiju me je vprašal, ne da bi mi odzdravil, kaj počnem tukaj. Berem, sem odgovoril. In kako ste prišli sem? je vprašal moški. Skozi vrata, sem rekel in vstal, gost tega hotela sem. Kurhaus je od jeseni naprej zaprt, je rekel moški. Lastnik je prijavil stečaj. Čez en mesec bo hotel na dražbi.

Šele sedaj se je predstavil, ime mu je bilo Lorenzo in bil je stečajni upravitelj v bližnji občini. Drugi je bil zainteresirani kupec, investitor z imenom Schwab, ki je v bližini že posedoval nekaj hotelov. Pripovedoval sem jima o Ani in se z njima odpravil v preddverje in v predalu za recepcijo odprl zvežčič z mojim vpisom. Kljub temu je stečajni upravitelj ostal nezaupljiv. Ali se mi ni zdelo nič čudno, je vprašal. Hotel brez tekoče vode in elektrike. Res je, telefona ni izključil, saj nazadnje ni mogel vedeti, da se bo nekdo tukaj ugnezdil. Nisem mu odgovoril, kaj naj bi mu sploh rekel. In kje je ta skrivnostna ženska? je vprašal. Rekel sem mu, da bo ob sedmih tukaj, saj takrat vedno večerjava. Stečajni upravitelj me je nezaupljivo pogledal in rekel, da bi bil hvaležen, če bi pospravil svoje stvari. Da me lahko

pozneje peljeta v vas. Potrebovala bosta morda še kakšno uro ali uro in pol. Rekel sem, da sem plačal do naslednjega dne, vendar mi ni odgovoril, investitorju pa je dejal, da mu bo zdaj pokazal pritličje. Odšel sem v svojo sobo, da bi vse pospravil v nahrbtnik.

Ko sem bil gotov, sem se prvič, odkar sem bil tukaj, napolnil v zgornja nadstropja. Videti so bila ravno taka kot tisto, v katerem sem stanoval. Odprl sem vrata vseh sob, vendar nobena ni bila zasedena. Z najvišjega nadstropja so vodile ozke stopnice na podstrešje, ki je bilo napolnjeno s starim pohištvom, dekoracijskim materialom, kartoni, pisemskimi ovojnici in s toaletnim papirjem. Ob stari plošči z napisom Zimska zabava in narisanimi ledenimi svečami je ležala skladovnica slamnatih vencev. Našel sem na ducate sani in velike, zaprašene pletenke, vendar nobene sledi o Ani. Kljub temu sem, odkar sem preiskoval hotel, vedno imel občutek, da je ob meni in da se bo prikazala za prvim vogalom.

Potem ko sem pregledal ves hotel in nisem našel ničesar, sem sedel v predverje na enega od naslanjačev, ne da bi odstranil bel prt. Čez nekaj časa sta iz jedilnice prišla oba moška. Gospod Lorenz je pod pazduho držal papirno rolo. Pogledal je na uro in naredil izraz nečakanosti. Šest je, je rekel svojemu spremljevalcu, ne bi vas rad dlje zadrževal. Če želite čakati, gospod Schwab, meni se ne mudi. Sam bi rad izvedel, kaj je s to skrivnostno žensko. Obrnil se je name in rekel, da zagotovo vem, kje je tukaj skrito vino, ali bi morda kakšno prinesel. To bom storil jaz, je hitro rekel Lorenzo in izginil v klet. Kaj mislite o tem kraju? je vprašal investitor, ali je tukaj mogoče zdržati? On o tem ni prepričan. Dva stečaja v nekaj letih nista ravno dober znak za hotel, morda pa so bili na vodilnih položajih preprosto napačni ljudje.

Usedli smo se v jedilnico in pili steklenico veltlinca, ki jo je prinesel Lorenz. Ob sedmih in petnajst minut je Lorenz rekel, da ni prepričan, da se bo ženska še pojavila, morda

je pred hotelom zagledala avto in pobegnila. Če sploh obstaja, je rekel Lorenz. Tukaj je bila, sem odvrnil. Lorenz je prikimal in rekel, saj vam verjamem. Počakali smo še petnajst minut. Potem smo se odločili oditi. Stečajni upravitelj je zapahnil vrata in rekel, da bo jutri sem poslal policijo, naj pogleda, kaj se je zgodilo. Medtem ko smo se po vijugasti cesti vozili po soteski navzdol, sem mislil na Ano in se spraševal, kje je v tem trenutku, kaj bo jedla, kje bo preživela noč. Prepričan sem bil, da je ni pregnal avto, temveč jaz, moj nepremišljen dotik tisto jutro.

Prenočil sem v majhnem penzionu, ki mi ga je priporočil stečajni upravitelj. Zjutraj sem se odpeljal domov. Ostal mi je še en teden, da bi dokončal svoje besedilo, in v naslednjih dneh sem ga intenzivno dokončeval. Ob tem sem moral vedno znova misliti na Ano. Šele zdaj sem ugotovil, kaj je mislila, ko mi je rekla, da od nje dobivam veliko več kot pa elektriko in vodo. Ko sem oddal besedilo, sem poklical stečajnega upravitelja. Potreboval je nekaj časa, da se je spomnil name, potem pa je rekel, da je bila v hotelu policija in da je vse preiskala, vendar pa razen praznih konzerv in umazane posode ni našla nobenih sledi o kaki ženski.